מוסף רש"י

כל שהיתה לה שעת היתר לכהנים. ושונ נפסלה מהס אין מועלין

נפסלה מהם אין מועלין בה. דלא קריתא בה מקדשי ד' (ויקרא ה) הואיל ובבר היתה כאויה לכהנים שלבה. הבער לאחר זריקה או שנטמאת או שילאת חון לקלעים לאחר דריקה, דאשייג דהשתא אינה ראויה להחים המואל והימה לב שנו

הואיל והיתה לה שעת הכושר קודם שנפסלה ואיזו

היא שהיתה לה שעת

ושנטמאת. דהוחיל ושחיטה

רשנטמאת. דהואל ומחשם וחיקה כהוו כלאי דסיתם לאיה לכהנים אש"י. דשוב נפקלה בלינה או ביואל דהשתא לית בה היתר להכהנים אין מועלין בה ואיזו היא שלא היתה לו שעת היתר לכהנים שנשחטה חינו לונגוד והיא

חרץ לזמנה. וה״ה לכל הני דתנת ברישת שחטה בדרום

או בלילה שלא היה להו שעת

הימל לכהינם, והיינו טעמל דנקיט הני תרין דמון לומנו זמן למקומו טפי מכל הני זמל מכישל דמועלין בהן זמל מכי ליחקום להדדי זמל מכישל דמועלין בהן ומחד קרא נפקל נפקל במקר ימל וגוי ושקבלו פסולין זמיים (דף כמ.) מואם האכל מומין וה"ה נמי טמאין זומיים בקרבנות ימיד דגל מומין וה"ה כמי טמאין ומייר: בקרבנות ימיד דגל

סומרה בהן טומאה (מעילה

ב.). יצא וירעה בעדר. עם שאר לאנו כחולין גמורין

רבינו גרשום

הוא דפגיל אף על גב דהוה

ליה שעת הכושר דאי בעי

זרקיה בלא פגול ולא אמרינן כזרוק בלא פגול דמי אלא

אינו מטמא טומאת אוכלין: לא דפיגל בשחיטה. דלא היתה לו שעת הכושר

היתה לו שעת הכושר דמנחה קודם הקדישה היתה לו שעת הכושר אבל קדשים אי פגיל בשחיטה לא היתה לו שעת הכושר דמחיים לא חזיא למיכל: דקומץ דמנחה כשחיטה דמי זו היא תחלת

עבודה קמ"ל דאפ"ה מטמא

טומאת אוכלין: אמריתה

קמיה דרב נחמן ותריצתה

ליה הכי אפילו תימא לן ממש לאחר (שיראה

ממש לאחר (שיראה לזריקה) [זריקה] ואפילו תימא דפיגל בזריקה אפ״ה לא היתה לו שעת הכושר דאע״ג דאמרינן לענין פרה כל העומד לפדות כפדוי דמי לענין זריקה לאו כורוק דמי:

כל שהיתה לו שעת היתר

לכהנים אין מועלין בה דלאו

מקדשי ה' קרינן בהו דהיינו

אלמא אמרינן נמי דאי בעי

זריק: לא תימא לנה לפני

. וריקה לאחר שנראה לזריקה אימא לנה בשעה שראויה לצאת וראוי ליטמא היינו

היתר לכהנים. והיינו

מסורת הש"ם

 מעילה ב., ב) ז"ק מ"ו, ג) ז"ק
 מ"ו, ד) גי' ז"ק, ה) כרימות כג :,
 ו) ז"ק מ"ו, ו) דר"ש דהכא כז"ל.
 ז"ק, ה) דמחוסר בהו מעשה ל"ק, מ) דמחוסר בהו מעשה כל"ל. ל"ק, ט) [ויקרא ה], י) ל"ל שלנה הבשר בשעה כוי. ל"ק, כ) ל"ל ואין בו, ל) ל"ל אם לא היה ב) כ לוחן פו, כלל למוט מוטים בו שום פסול אלל דעדיין כרי. צ"ק, מ) ל"ק מ"ו, נ) ל"ק מ"ו, מ) ל"ק מ"ו, ע) עיין רש"ק,

הגהות הב"ח

אוכלא היא כל היכא דלא משו ליה אוכלא אינה מטמא׳ טומאת אוכלין כל״ל ותיבות דאי בעי זריק מלי זריק משוי ליה אוכלא ומטמא טומאת אוכלין מקדשי ה' הס"ד ואחר כך מ"ה שהיתה לו שעת היתר ואף על גב דהשתא: (ג) ד"ה ה"ג לא וכו' לא כגון. נ"ב ר"ל ה"פ: (ד) ד"ה כל שיש וכו' היינו כשרה דהיכא

שימה מקובצת

ל) אבל פיגל. עיין תוס' (לעיל דף מז ע"א): 5] בעי זריק: ג) שהיתה לה: ד) היתה לה: ס) בה ואיזה היא שהיתה לה שעת: ו) ממש והא הכא: ו) תיבות וראויה ללין נמחק: ו תיבות וראויה ללין נמחק: מן כל שהיתה לה: מן לה: ו) לאו אוכלא היא היכא דאי ודיק משוי ליה: יו) דאי לא ודייק לא משוי ליה אוכלא ואינו תיבות ולא ל"ש: מיד לאו [דפיגל בזריקה] לאחר שניאה [לוויקה] לאחר שניאה [לוויקה] לאחר

מטמא טומאת אוכלין] ואמאי [מטמא טומאת אוכלין] אין מטמאין: דאי בעי זריק [לא] אמרינן [דאי בעי פריק] אמרינן איסור אלא יוצא שאם נטמא) איסור אלא רוצא שאם נטמא)

לא היה בו איסור אחר אלא

מומאה וכן כשלן לא היה בו

איסור אחר אלא לן היהיעול לאחר

דריקה ומשום הכי אין מועלין

לבתום אבל לן לפני ודייקה

האימי בוקר אייר אייר אייר או אייר

האייר אור אייר אייר אייר אייר

ואיסור זריקה, אלא שייב דלנה

ואיסור דריקה, אלא שייב דלנה

האיסור דריקה אלא שייב דלנה

לאחר דריקה עסיכו דאיו בה

לאחר דריקה עסיכו דאיו בה

אלאחר דריקה עסיכו דאיו בה לאחר זריקה עסקינן דאין בה אלא איסור לן לחודיה ומקודם . נזרק הדם והוה ביה שעת היתר . לכהנים הלכך אין מועלין אבל לנה ממש שלנה לאחר שנראה לנה ממש שלנה לאחר שנראה לזוריקה) מועלין דאי בעי זוריק לא אמרינן ולא היה בו שעת היתר לכתנים: ואם איתא דלאחר ודיקה קיימא הן ברייתא לתני כל שיש לה היתר לכתנים שאין לה היתר לכתנים היינו לן לחני כל היתר לכתנים היינו לן לחני להיותר לכתנים היינו לן לפני זריקה אלא מדקתני כל שהיתה ש"מ דלפני זריקה היא והאי שהיתה היינו שלן לאחר שנראה לזריקה דכל שהיתה משמע כל שיכול להיות לה

ולאחר זריקה דקתני לעיל לפני זריקה ממש דהיה שהות ביום ולאחר זריקה ממש קאמר יבן יו (דהוה שהות) והא פירכא נמי יג] פיגול בין בקדשי קדשים וכו׳ דפיגל בוריקה ודקא קשיא לך יר] יודר׳ שמעון הכא לא בעי למימר כל העומד לזרוק כזרוק דמי אדר׳ שמעון דפרה דאמר כל העומד לפדות כפדוי (כ) דמי לא קשיא דאי בעי פריק אמר דמחוסר פדייה לאו מין כמעשה דמי דברים בעלמה נינהו דאי בעי זריק לא מון אמרינן חובהו: אין יין מועלין בו. דלא קדשי היש הם ואע"ג דהשתא איו לה שעת היתר: חוץ לומנה כו'. על מנת לאוכלה חוץ לומנה או חוץ למקומה: מאי לאו לנה ממש. הבשר והדם יח] וקתני היתה לה שעת היתר והיכא הוה ליה שעת היתר לאו משום דאמר כיון דאי בעי זריק שעת היתר קרינא ביה ואין מועלין ישן דאמרי׳ כיון דאי בעי זריק כזרוק דמי וקשיא לרב נחמן ורב אשי: ה"ג לא כאוים לנאם וכאוים לעמא ול"ג וראויה ללון. לא (ני כגון ישלנה בשעת שראויה ליפסל ביולא וטומאה והיינו לאחר שנזרק הדם סדאין בו פסול בן אחר ומעתה ראויה ליפסל ביולא וטומאה לשלא יהא בו שום פסול אלא היא דעדיין אינה פסולה בא] אבל ראויה ליפסל דאי לן הדם תו לא קרו ליה ראויה ליפסל דהא פסולה ממש היא ולעולם אי בעי זריק לא אמרינן בב]: אבל לנה ממש. הבשר והדם מאי הכי נמי דמועלין דאי בעי זריק לה המרינן: בגן שהיה לו שעת היתר. משמע שהיתה לו שעה שראויה להתירה ולזרוק דמה ולא הותרה: כל שיש שעת היתר מבעי ליה. דכיון שמרק הדם מיד יש לה שעת היתר ל״ח ה״ג ראויה לנאת וראויה לעמא מ)(וראויה ללון) וראויה ללון. כלומר דנזרק הדם וכשרה בלא פסול וראויה ליפסל בחיזה פסול שיחרע בה שלח יהא בה ט(אלא) אותו פסול לבדו. ראויה ליפסל היינו כשרה (ד) דאי כבר פסולה היא כגון בלא זריקת דם תו לא קרי לה ראויה ליפסל. אי הכי דבכשרה מיירי כל שיש לה מיבעי ליה דכל

שהיתה משמע בד] שנראה ליזרק ולא נזרק וקרי ליה שעת בה] הכושר משום דאי בעי זריק: מעילה משום קדושה. מועלין בה ומשום לאו קדושה פקעה מעילתו ולבתר בין דפקעה קדושתן שנראה ליזרק ולהיות מותרת לכהנים וקיימא לן (ב"ק דף עו:) כל העומד לורוק כזרוק דמי במאי הדרא קדושה בין אבל טומאה משום אוכלא ולאו אוכלא הוא כלומר כי הוי אוכלא מקבל טומאה וכל כמה דלא הוי אוכלא אף על גב דחזי למיהוי אוכלא לא מקבל טומאה הלכך לא אמרינן בה אי בעי זריק: אשם **הלוי**. בא על מי שהיו לפניו שמי חסיכומ

א) הנוספות במרובעות הם מהמעתיק הכ"י.

ואי בעי זריק. ליה בלא פיגול: מאי לאו דפיגל בזריקה. דהוה דקובוץ מנחה בשחימה דמי. חימה הוא שחושב חידוש הא ליה שעת הכושר קודם לכן דאי בעי זריק ליה בהכשר: ליפלוג כדידם. כזכת גופיה: דקומן כמנקה כשחיטה. כזכת. ארבעה עבודות אבור רב אשי אבריתה לשפעתא קבית דרב בהגא גרבינן. והוא המנחה כנגד ארבעה עבודות בזבח בהקומן זוטא (לעיל יג:) מפרש רב כהנא אחרון שהיה בימי רב אשי כדאשכחן בכמה דוכתי אבל רב

להו: לן ממש. האי לן לפני זריקה

ואי בעי זריק וקתני דאינו מטמא טומאת אוכלין מאי לאו דפיגל בזריקה לא דפיגל בשחימה 1 אבל פיגל בזריקה מאי הכי נמי דמטמא מומאת אוכלין אדתני פיגל במנחה משמא שומאת אוכלין ליפלוג בדידה במה דברים אמורים דפיגל בשחישה אבל פיגל בזריקה משמא שומאת אוכלין פיגל במנחה איצטריכא ליה דאע"ג דפיגל בקמיצה דקומץ במנחה כשחיטה דמי אפי' הכי מטמא טומאת אוכלין הואיל והיתה לו שעת הכושר מעיקרו אמר רב אשי אמריתה לשמעתא קמיה דרב נחמן אפילו תימא לן ממש ואפילו תימא דפיגל בזריקה דאי בעי פריק אמר אי בעי פ הוה זריק לא אמריגן מיתיבי כלל 🌣 אמר רבי יהושע יכל שהיתה יו לו שעת היתר לכהנים אין מועלין בה וכל שלא היתה יו לו שעת היתר לכהנים מועלין בה יו ואיזהו שעת היתר לכהנים שלנה ושנטמאת ושיצאה ואיזו היא שלא היתה לו שעת היתר לכהנים שנשחמה חוץ לזמנה וחוץ למקומה ושקבלו פסולין וזרקו את דמה קתני מיהא רישא שלנה ושנטמאת ושיצאה מאי לאו לנה ממש יו והכא דאי בעי הוה זריק הוא וקתני דאין מועלין לא ראויה לצאת וראויה לממא יו וראויה ללין אבל לינה ממש מאי הכי נמי דמועלין האי כל יו שהיה לו שעת היתר לכהנים וכל שלא היתה יו לו שעת היתר לכהנים כל שיש יו לו שעת היתר לכהנים אין מועלין בה וכל שאין לה שעת היתר לכהגים מועלין בה מיבעי ליה אלא אמר רב אשי מעילה אמומאה קא רמית מעילה משום קרושה ולאו קרושה היא לבתר דפקעה לה קרושתיה במאי הדרא רכבא לה מומאה משום אוכלא ולאו יו יי(משום) אוכלא היא כל היכא (4) דאי בעי זריק מצי זריק לי' משוי ליה אוכלא ומטמא טומאת אוכלין היכא דאי יוּן בעי (מצי) זריק לא מצי זריק לא משוי ליה אוכלא ס[ולא] משמא שומאת אוכלין מיתיבי המביא אשם בתלוי ונודע שלא חמא אם ∘ עד שלא נשחם נודע לו יצא וירעה בעדר דברי רבי מאיר וחכמים אומרים

ם) (בחוץ) מודה רב אשי דאמר מעיקרא כזרוק דמי וכן נ"ל דלא תיקשי לר׳ יוחנן דשמענא ליה בפרק קמא דמעילה (דף ה.) היתר אכילה שנינו אבל היתר זריקה לא מהני ואין לחלק

בין מעילה לשחר דברים דחדרבה בסמוך משמע דאמרי׳ במעילה (ג״ו שם) כזרוק טפי מבטומאה ובמרובה (כ"ק עו:) מייתי ראייה מטומאה: ס"ג לא ראויה לצאת וראויה דיממא. ולא גרסינן

דלא חשבינן ליה כשחיטה לענין טומאת אוכלין:

נחמן לא גרסינן דרבו של רבא היה

ונפטר מקמי רבא כדאיתא במועד

הטן (דף כת.) וביום שמת רבא נולד

רב אשי (קידושין דף עב:) ואי גרסי׳

רב נחמן בר ילחק ניחא:

דאי בעי זריק לא אמר. ולית ליה

(דף עט:) ובפרק קמא דפסחים (דף יג:) לרבי אלעזר בר' שמעון היכא

דנתקבל הדם בכום ונשפך אמרינן

כזרוק דמי והא דתנן במרובה (ב"ק

עד:) קדשים שחייבין בחחריותן משלם

ארבעה וחמשה ופריך בגמ' (שם עו.)

והרי חזרה קרן לבעלים ומשני רבי

יותנו בשותנו תתיתים בפנים שלא לשם

בעליהן והוי שחיטה הראויה משום

כל העומד ליזרק כזרוק דמי ההוא

שינויה לה יתכן לרב השי הלה סבר

לה כר"ש בן לקיש דמשני שוחט בעלי מומין בחוץ אי נמי היכא דנזרק

הא דאמרן לעיל בפ׳ התודה

וראויה ללון לא כגון שלנה בשעה שראויה ליפסל ביוצא ובטומאה והיינו לאחר שמרק הדם שאין בה פסול ומעתה ראויה ליפסל ביולא ובטומאה שלא יהא בה דבר פסול אלא הוא דעדיין אינה פסולה אבל ראויה ליפסל דאי לן הדם תו לא מיקרי ראויה ליפסל דהא פסולה ממש היא ולעולם אי בעי זריק לא אמר כך פירש בקונטרס וקשה מאי פריך כל שיש לה היתר מיבעי ליה הא כיון דלנה אין לה עכשיו היתר ועוד מאי קאמר מעילה משום קדושה הוא לבתר דפקעה במאי הדרא היכי פקעה כיון דלנה ממש ש ונראה לפרש ראויה ללון ראויה לנחת וראויה לטמח כלומר שעדיין לח נארע בה שום פסול קאמר דאין מועלין משום דהשתא הוא עומד ליזרק

כזרוק דמי ולבסוף נמי כשהיה בה פסול לינה או יולא או טומאה אין מועלין כדמפרש טעמא בסמוך דכיון דפקעה קדושה תו לא הדרא רכבא והשתא הא דנקט שלנה ושנטמאת רבותא נקט דכ"ש קודם לכן ולכך פריך כל שיש לו היתר מיבעי ליה שהטעם משום דקודם שיפסל אמר כל העומד לזרוק כזרוק דמי ומשני רב אשי במעילה כיון דפקעה קודם פסול תו לא רכבא לאחר פסול אבל טומאה מידי דחזי השתא לאכילה לא אשכחן ומתבטל ראוי דידה והא דמשני במעילה (דף ה.) דלן בשר היינו למ"ד היתר אכילה אבל למאן דאמר היתר זריקה הוי לן דם:

אחם של חלב ואחם של שומן ואכל האחם ואינו יודע איזו היא: יולא וירעה בעדר. עם שאר בהמומיו דחולין הוא הואיל ולא חטא: ירעה

מהכא לן לאחר וריקה) כלוכר שלן בשנה שאם היה יוצא לא היה בו איסור אחר אלא איסור ⁽⁶⁾ לן היינו לאחר וריקה ומשום הכי אין מועלין דנורק הדוב הוה הוה ביה איסור לן ואיסור הוהיקה ומשום הכי אין מועלין דנורק איסור יוצר איסור יוצר איסור וריקה וכן אם (לן) [יצאן קודם הדיקה והוה ביה איסור יוצר איסור יוצר איסור יוצר היינה אל או שיב שלנה לאחר ודיקה נסקינן דאין בה אלא איסור לן לחודיה דכבר נורק הדם הוה ביה שעת היתר הלבך אין מועלין אבל לנה ממש שלנה לאחר שראה לדיקה מעלין דא צב עידריק לא אמרנון לא היה לש שעת היתר הלבן אין מועלין אבל לנה ממש שלנה לאחר שראה או "אר ביתר לכהנים דהיינו [לן] לאחר ודיקה וכל שאין לה היתר לכהנים היותר או לעני שהיתה וכל שלא אותר שיים משום דאי ביו דיקה היא הואי שהיתה היינו שלן לאחר שנראה לודיקה איש משנח או ביתר על משור היותר של לאחר שנראה לודיקה איש משנח או משום היותר או בהיינו קבל הלאחר אחרנא בספר אחר האי כל שהיתה שנת היתר לכהנים אין מועלין בה כל שאין לה שעת היתר לכתנים אין מועלין בו כל שאין לה שעת היתר לכתנים אין מועלין בו כל שאין לה שנת היתר לכתנים (אין) מועלין בה מוצר בספר אחר האי כל שהיתה שעת היתר לכתנים אין מועלין בו כל שאין לה שנת היתר לכתנים (אין) מועלין בה מוצר ביותר היותר של מותר בל היותר שהית אותר או ביתר היותר להתרים אין מועלין בו כל שאין ליישל היותר שהית אותר בילה כתוב בספר אחר האי כל שהיתה שנת אותר בל היותר שהית אותר אותר ביתר ביתר ביתר היותר היותר היותר היותר היותר ביתר ביתר היותר היותר היותר היותר היותר היותר היותר היותר היותר ביתר היותר ה ת שהיה גל נמחק: פון משמד צכשר אין גה אגא מבר היחה לה אג אמ מנקם כל שהיחה משמנ: לפן שעת היחר:
מיבעי ליה ותרי אם בישר אור האיז כל שהיחה אייב כל שאין לה שגת היחר בכשר נקבן שלנה, ואך מיבעי ליה ותר מבשר ניקבי פירוש כלום אחר ודיקבי בישר אייב כל שאין לה שעת היחר בישר נקבן שלנה, ואף נכר:
[אלא] אאר בר שאי לרב נחמן מעילון 2) בר אלא מודקוני כל שהיה משמע כל שיכול להיות לה והייני לן לפני זיריקה וכר:
[אלא] אאר בר שאי לרב נחמן מעילה אטומאה קא רמית מעילה משום קרושה ולאו קדושה היכא דלא הזה בהו שעת היחר לאו קדש ה' נימנה ואין מעילין בהן ולבתר ופקצה לה קדושה דיקיימא לזריקה
בהו קדשי ה' ומעלין בהן וצה היה לווך אה מולין בהן מבער זיתר ליון בהן אבל טומאת אוכלין משום אוכל ולאו אוכל הוא היכא דוריק ממש משוי ליה אוכלא ואי לא לא: יצא וויעה בעדר. כלומר דהוי חולין גמורין: